

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 13 september 2011 in zaken nrs. 10/26965,
10/26966 en 10/26967 in het geding tussen:

1. (hierna: vreemdeling 1), mede voor haar minderjarige kind,
2. (hierna: vreemdeling 2) en
3. (hierna: vreemdeling 3; hierna tezamen:
de vreemdelingen)

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 21 juli 2010 heeft de minister van Justitie, voor zover thans van belang, aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 13 september 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard en die besluiten vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen geloof wordt gehecht aan de door de vreemdelingen gestelde gebeurtenissen in Afghanistan. De staatssecretaris voert in dit verband, samengevat weergegeven, aan dat de rechtbank door een eigen oordeel te geven over de door de vreemdelingen naar voren gebrachte verklaringen een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd.
3. De rechtbank heeft overwogen, hetgeen in hoger beroep niet is bestreden, dat de staatssecretaris het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in redelijkheid aan de vreemdelingen heeft kunnen tegenwerpen.
 - 3.1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 18 februari 2011 in zaak nr. 201002537/1/V2, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de staatssecretaris, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

3.2. De staatssecretaris heeft zich in de besluiten van 21 juli 2010 en de daarin ingelaste voornemens, in hun onderlinge samenhang bezien, op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is.

Daaraan heeft hij, samengevat weergegeven, ten grondslag gelegd dat niet valt in te zien dat vreemdeling 1, die na de dood van haar man bij haar zeer traditionele schoonfamilie heeft gewoond, binnen een tijdbestek van twee maanden haar huidige man heeft leren kennen, een relatie met hem heeft kunnen opbouwen om vervolgens met hem te kunnen trouwen en op eenvoudige wijze te vluchten. Voorts is volgens de staatssecretaris niet aannemelijk dat de ex-schoonvader van vreemdeling 1 (hierna: de ex-schoonvader) haar en haar huidige man na vijf jaar heeft weten te vinden in een miljoenenstad als , temeer omdat zij heeft verklaard dat zij de contacten met haar familie heeft verbroken, zij een aantal keren in zijn verhuisd, haar huidige man uit angst voor de schoonfamilie niet zelf in de winkel werkte en zij niet vaak buiten kwamen. Voorts is het volgens de staatssecretaris bevreemdingwekkend dat de ex-schoonvader heeft volstaan met de bedreiging dat hij vreemdeling 1 zou vermoorden en vreemdelingen 2 en 3 zou ontteren, terwijl hij in de gelegenheid is geweest om zijn woorden om te zetten in daden. De staatssecretaris heeft zich daarnaast op het standpunt gesteld dat niet valt in te zien dat de ex-schoonzuster van vreemdeling 1, dochter van de ex-schoonvader (hierna: de ex-schoonzuster), de vreemdelingen zou hebben geholpen om te ontsnappen, wetende dat zij door op deze wijze te handelen het risico heeft genomen om haar eigen leven op het spel te zetten. De eenvoudige wijze waarop de vreemdelingen uit de kelder zouden zijn ontsnapt vindt de staatssecretaris niet aannemelijk. Volgens de staatssecretaris hebben de vreemdelingen bovendien daarover onderling tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Hij heeft in dit verband erop gewezen dat vreemdeling 1 heeft verklaard dat er een auto voor de deur stond en dat zij meteen in die auto konden stappen, terwijl vreemdelingen 2 en 3 hebben verklaard dat zij eerst een tijdje moesten lopen, voordat zij in een auto konden stappen. De staatssecretaris heeft zich ten slotte op het standpunt gesteld dat het bevreemdingwekkend is dat de ex-schoonzuster in staat is geweest binnen een paar dagen een reis voor vijf personen naar Nederland te kunnen regelen.

3.3. De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen geloof wordt gehecht aan de door de vreemdelingen gestelde gebeurtenissen in Afghanistan. Daartoe heeft zij overwogen dat de uitvoerige verklaringen van vreemdelingen 2 en 3 over de ontvoering, de gevangenschap en vervolgens de ontsnapping nagenoeg overeenstemmen met datgene wat vreemdeling 1 heeft verklaard. Volgens de rechtbank sluiten de verklaringen van vreemdeling 1 en vreemdelingen 2 en 3 met betrekking tot de afstand tot de vluchtauto elkaar niet uit. Voorts heeft de rechtbank overwogen dat de staatssecretaris niet is ingegaan op de verklaring van vreemdeling 1 voor de gestelde relatie met haar tweede echtgenoot, namelijk dat zij haar tweede echtgenoot al van te voren kende, alsmede dat zij na het overlijden van haar eerste echtgenoot niet was opgesloten. Dat vreemdeling 1 niet weet hoe haar ex-schoonvader haar op het spoor is gekomen, kan volgens de rechtbank haar niet worden

teggeworpen, omdat uit het asielrelaas niet blijkt op welke wijze zij hiervan op de hoogte had kunnen raken. Bovendien, zo oordeelt de rechtbank, valt niet in te zien waarom iemand na vijf jaar niet zou kunnen worden opgespoord in . Voorts is de staatssecretaris volgens de rechtbank geheel voorbij gegaan aan de door de vreemdelingen gegeven verklaring dat zij niet voortdurend werden bewaakt. De rechtbank heeft daarnaast overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het dermate bevreemdingwekkend is dat de ex-schoonzuster bereid is geweest de vreemdelingen te helpen en in staat is geweest contact te leggen met een reisagent. Gelet op hetgeen de vreemdelingen hebben verklaard over de directe vlucht uit Afghanistan, kan hun niet worden tegengeworpen dat zij hierover slechts beperkt kunnen verklaren, aldus de rechtbank.

3.4. Door aldus te overwegen, heeft de rechtbank zich niet beperkt tot de toets of de door de staatssecretaris gegeven motivering diens standpunt kan dragen. De rechtbank heeft, door die motivering ondeugdelijk te achten, omdat naar haar oordeel de verklaringen van vreemdeling 1 en vreemdelingen 2 en 3 met betrekking tot de afstand tot de vluchtauto elkaar niet uitsluiten, niet valt in te zien waarom iemand na vijf jaar niet zou kunnen worden opgespoord in en de vreemdelingen niet kan worden tegengeworpen dat zij over hun reis slechts beperkt hebben kunnen verklaren, haar eigen oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas in de plaats gesteld van dat van de staatssecretaris en in zoverre de toetsing niet met de vereiste terughoudendheid verricht. Gelet op het hiervoor onder 3.1. weergegeven toetsingskader en de door de staatssecretaris gegeven motivering in de besluiten, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdelingen over de gestelde ontsnapping onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de in de besluiten voor het overige aan de vreemdelingen tegengeworpen verklaringen – die betrekking hebben op de hiervoor onder 3.2. bedoelde elementen van het asielrelaas – bevreemdingwekkend dan wel niet aannemelijk zijn. Gelet hierop bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid en onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas van de vreemdelingen de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

De grief slaagt.

4. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt dat de vreemdelingen niet als alleenstaande vrouwen worden aangemerkt, omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, niet als een afdoende motivering kan worden beschouwd. Nu niet geloofwaardig is dat de huidige echtgenoot van vreemdeling 1, tevens de broer van vreemdelingen 2 en 3, is overleden, kunnen de vreemdelingen niet worden aangemerkt als alleenstaande vrouwen, aldus de staatssecretaris.

4.1. Volgens het asielbeleid voor Afghanistan, neergelegd in onderdeel C24/1/3.2.3. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000),

zoals dat ten tijde van belang gold, wordt, voor zover thans van belang, een vrouw als alleenstaand aangemerkt indien zij ongehuwd is of de huwelijksband met de echtgenoot waarmee ze ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan gehuwd was als verbroken kan worden beschouwd dan wel de band met het gezin waartoe ze behoorde ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan als verbroken kan worden beschouwd. Onder gezin wordt enkel het ouderlijk gezin, de vader en moeder verstaan. De gezinsband met de vader is hierbij relevant. Dat betekent dat banden met andere mannelijke familieleden, bijvoorbeeld meerderjarige zoons, broers of ooms, hierbij niet worden meegewogen. Om aan te tonen dat een vrouw alleenstaand is op grond van een verbroken gezinsband, dient in beginsel - indicatief - bewijs te worden overgelegd. Indien dit niet mogelijk is, dienen hierover aanvullende gegevens en/of plausibele, aannemelijke en consistente verklaringen te worden afgelegd. De gezinsband kan in elk geval als verbroken worden beschouwd indien sprake is van één of meer van de volgende omstandigheden:

- betrokkene is duurzaam opgenomen in een ander gezin dan het ouderlijk gezin;
- betrokkene is zelfstandig gaan wonen;
- betrokkene heeft een eigen gezin gevormd doordat zij gehuwd is of een relatie is aangegaan.

Deze opsomming is niet limitatief.

4.2. De staatssecretaris heeft zich in de besluiten van 21 juli 2010 op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdelingen in zijn geheel ongeloofwaardig is, zodat hun stelling dat zij als alleenstaande vrouwen dienen te worden aangemerkt, eveneens ongeloofwaardig is.

4.3. De staatssecretaris heeft zich, gelet op hetgeen hiervoor onder 3.4. is overwogen terecht op het standpunt gesteld dat, nu het asielrelaas van de vreemdelingen, met inbegrip van de verklaring dat de huidige echtgenoot van vreemdeling 1 is overleden, ongeloofwaardig is, vreemdeling 1 niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij tot de kwetsbare minderheidsgroep van alleenstaande vrouwen, als bedoeld in C24/1/3.2.3. van de Vc 2000, behoort en bij terugkeer naar Afghanistan om die reden een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden strijdige behandeling. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de staatssecretaris zich derhalve terecht en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat vreemdeling 1 niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. In zoverre slaagt de tweede grief.

4.4. Met betrekking tot vreemdelingen 2 en 3 geldt dat het standpunt van de staatssecretaris - zoals dat volgt uit de ten aanzien van hen genomen besluiten, hetgeen de staatssecretaris in dit verband ter zitting bij de rechtbank heeft aangevoerd en zijn toelichting op de tweede grief - erop neer komt dat hij vindt dat vreemdelingen 2 en 3 niet kunnen worden aangemerkt als alleenstaande vrouwen, omdat niet geloofwaardig is dat hun broer is

overleden. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat de staatssecretaris er kennelijk van uitgaat dat de ouders van vreemdelingen 2 en 3 zijn overleden, heeft de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat vreemdelingen 2 en 3 geen alleenstaande vrouwen, als bedoeld in C24/1/3.2.3. van de Vc 2000, zijn. Volgens voormeld beleid is voor ongehuwde vrouwen in dit verband immers alleen het ouderlijk gezin relevant. Beoordeling van de aanvragen van vreemdelingen 2 en 3 in het licht van dat beleid heeft ten onrechte niet plaatsgevonden. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht, zij het niet op geheel juiste gronden, overwogen dat de besluiten van 21 juli 2010 in zoverre ondeugdelijk zijn gemotiveerd. De grief faalt in zoverre.

5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover daarbij het door vreemdeling 1 ingestelde beroep tegen het besluit van 21 juli 2010 gegrond is verklaard en dat besluit is vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, nu de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden gezien het hiervoor overwogene geen aanleiding geven voor een ander oordeel, het beroep van vreemdeling 1 tegen het besluit van 21 juli 2010 alsnog ongegrond verklaren. De aangevallen uitspraak dient voor het overige te worden bevestigd.

6. De staatssecretaris dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 13 september 2011 in zaak nr. 10/26965, voor zover daarbij het door vreemdeling 1 ingestelde beroep tegen het besluit van 21 juli 2010 gegrond is verklaard en dat besluit is vernietigd;
- III. verklaart het door vreemdeling 1 in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie tot vergoeding van bij vreemdelingen 2 en 3 in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 944,00 (zegge: negenhonderdvierenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Yildiz, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

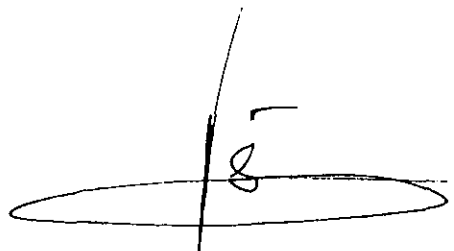
w.g. Yildiz
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 februari 2013

594.

Verzonden: 12 februari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser